

Thời Báo New York Times

BP Thực hiện các Sửa đổi

Viết bởi [JOE NOCERA](#) (Ngày 9 tháng 1 năm 2012)

Hôm nay, tôi sẽ nói một số điều tốt đẹp về BP và một số điều chưa đẹp về các luật sư đang kiện BP. Xin đừng làm đổ ly cà phê của quý vị.

Tai nạn khủng khiếp Deepwater Horizon xảy ra vào tháng 4 năm 2010 —giết chết 11 nhân viên giàn khoan, đồng thời làm đổ hàng triệu lít dầu vào Vịnh Mexico — BP đã hành động một cách đáng ngưỡng mộ sau tai nạn. Công ty không có chi phí dự phòng để dọn sạch dầu. Họ đã dành ra 1 tỷ đô la để khôi phục môi trường và hệ sinh thái ven biển. Họ đã tài trợ một chiến dịch quảng cáo để thu hút khách du lịch quay trở lại Bờ Vịnh. Hôm nay, chưa đầy hai năm sau vụ tràn dầu, các bãi biển đã khởi sắc, hầu hết ngư dân đã làm việc lại và nhiều khách sạn không còn phòng trống.

Dưới sự thúc giục của Tổng thống Obama, BP cũng đồng ý thành lập một quỹ trị giá 20 tỷ đô la để bồi thường cho bất cứ ai có thể chứng minh rằng họ bị thiệt hại kinh tế do tai nạn đó. Ken Feinberg, người quản lý trước đây của quỹ bồi thường nạn nhân ngày 11 tháng 9, được giao phụ trách Cơ Quan Giải Quyết Yêu cầu Bồi Thường Bờ Vịnh, khi cơ quan này được đặt tên. Đến nay Feinberg đã chi trả 6,3 tỷ đô la cho gần 200.000 người yêu cầu bồi thường. Daniel Becnel, một biện lý đã giải quyết hàng ngàn đơn yêu cầu bồi thường, nói rằng khách hàng của ông thường nhận được từ Feinberg nhiều hơn số tiền họ sẽ có nếu đi đến tòa án. “Bạn không thể làm được một công việc tốt hơn việc Feinberg đã làm”, Becnel nói.

Nói cách khác, Cơ Quan Giải Quyết Yêu cầu Bồi Thường Bờ Vịnh đã có được một giải pháp hiệu quả rõ rệt để giải quyết thiệt hại so với những cách rườm rà thường được áp dụng sau tai nạn của một công ty: thông qua hệ thống giải quyết sai lầm cá nhân. Ví dụ, so với thảm họa Exxon Valdez năm 1989 ở Alaska, mất gần hai thập kỷ tranh đấu ở tòa án để cuối cùng các nguyên đơn nhận được khoảng 1,3 tỷ đô la.

Thật vậy, toàn bộ ngân quỹ ở bờ vịnh là để tránh sự can thiệp của tòa án, ngược lại để được bồi thường thiệt hại, người yêu cầu bồi thường phải đồng ý không khởi kiện về những thiệt hại thêm. Có rất nhiều điểm đúng đắn theo cách giải quyết này. Nạn nhân không phải chờ nhiều năm — hoặc nhiều thập kỷ — để nhận được tiền của họ. Sự không chắc chắn của các vụ kiện tụng được loại bỏ. Các nạn nhân nhận được tiền bồi thường thiệt hại, giống như họ có nếu họ thắng một vụ kiện, nhưng không phải trả chi phí của một vụ kiện. Họ cũng phải trả chi phí pháp lý ít hơn. Và nếu họ không thích những gì đang được đề nghị, thì họ vẫn có thể kiện. Điều đó, như họ nói, đường nào cũng giành chiến thắng.

Ngoại trừ, trong trường hợp một nhóm luật sư của nguyên đơn, bất kể sự dễ dàng khi sử dụng cơ quan giải quyết bồi thường, khẳng định theo đuổi vụ kiện chống lại BP. Họ nói rằng có hơn 100.000 trường hợp, mặc dù không ai đòi hỏi số tiền lớn, như trường hợp các nhân viên bị thương; Feinberg thậm chí đã giải quyết hầu hết trong số họ. Trong nhiều tháng, các luật sư này đã chuẩn bị một “phiên tòa về trách nhiệm,” sẽ bắt đầu vào cuối tháng Hai.

Tuy rằng phiên tòa đó có diễn ra, phần lớn là những điều vô nghĩa: BP đã thừa nhận trách nhiệm, và hiện tại công ty đã chi đến 20 tỷ đô la. Hành động của các luật sư không thể dẫn đến

số tiền lớn hơn, vì số tiền thiệt sự đã nhiều hơn so với số tiền bất kỳ tòa án nào sẽ đưa ra. Sự trừng phạt do gây thiệt hại cũng không thể là lý do: luật liên bang ngăn cấm hầu hết người yêu cầu bồi thường nhận bồi thường thiệt hại mang tính trừng phạt. Không, chỉ có một lý do khiến vụ kiện này diễn ra. Các luật sư muốn thấy các loại lệ phí lớn chỉ có trong các vụ kiện lớn. Tuy nhiên, phương pháp của Feinberg trở nên phổ biến với người yêu cầu bồi thường đến nỗi nhiều trường hợp của họ bốc hơi.

Vì vậy, đây là những gì họ đã làm. Họ đến chỗ vị thẩm phán liên bang xử lý vụ kiện BP và yêu cầu ông ta thiết lập một quỹ “dự trữ” lên đến 6% từ bất kỳ yêu cầu bồi thường nào trong tương lai do Feinberg giải quyết. (Họ cũng muốn 4% từ bất kỳ thiệt hại nào ở Alabama và Louisiana.) Thẩm phán, ông Carl Barbier — bản thân là một luật sư nguyên đơn trước đây — đã đồng ý làm như vậy mà không cần tổ chức một buổi điều trần. Cuối cùng, một số hoặc toàn bộ quỹ dự trữ đó sẽ được sử dụng để trả tiền luật sư. Đúng như vậy: Họ đang cố **nắm lấy lệ phí từ các khách hàng** mà họ không bao giờ đại diện. Thật đáng kinh ngạc. (Thẩm phán Barbier **gần đây đã nhượng bộ một chút** trong phán quyết của mình và cho phép cả hai bên nộp giải trình hạn chót là vào thứ Năm.)

Khi tôi hỏi làm thế nào họ có thể biện minh cho việc thu lệ phí này, tôi được nghe giải thích rằng vụ kiện của họ là lý do chính để Feinberg sẵn sàng sử dụng rộng rãi số tiền của BP. Nhưng **Tony Buzbee**, một luật sư khác đã giải quyết nhiều yêu cầu bồi thường thông qua quỹ này, tỏ vẻ bất mãn khi tôi nói với ông về chuyện đó. “Cho đến giờ họ chưa làm một điều gì có lợi cho các khách hàng của tôi,” ông nói. “Khách hàng của tôi đã chọn không tham gia vụ kiện của họ. Tại sao người ta lại phải trả tiền cho họ?”

Đó là một câu hỏi hay. Cơ Quan Giải Quyết Yêu cầu Bồi Thường Bờ Vịnh có tiềm năng phục vụ như một mô hình để xử lý các tai nạn công nghiệp trong tương lai. Cơ quan này đã chứng minh rằng họ có thể bồi thường cho nạn nhân một cách nhanh chóng và công bằng mà không cần nhiều thủ tục và chi phí kiện tụng. Tuy nhiên, muốn được như vậy, không chỉ các công ty phải đặt sang một bên sự tham lam của họ. Các luật sư cũng phải làm như vậy.

*****